

 Banchieri Singers

KALANDOZÁSOK

VI. KÖNYV – FINNORSZÁG, ÉSZTORSZÁG
1995. MÁRCIUS 9-19.

me Eposz íratott Krisztus születése
utáni ezerkilencszázkilencvenötödik év
március havának kilencedik napjától
ugyanazon év s hónap tizenkilencedik napjáig Szabó
Soma királyi trubadúr és az Ő írnokai keze által.

Tartalmazza a Banchieri nevét viselő csoportosulás és
más személyek kalandjait.

KALANDOZÁSOK

VI. KÖNYV – FINNORSZÁG-ÉSZTORSZÁG

1995. MÁRCIUS 9-19.

I. ének

1995. március 9. csütörtök

1995 van. Ebben még semmi érdekes nem lenne, ha nem ülnénk itt a Ferihegy 2 nevezetű repülőtéren méghozzá 5 nagyon kedves jóbaráttal, akiket a világ csak Banchieri Énekegyüttes néven tisztel és csodál. Mi pedig éppen azon csodálkozunk, hogy a repülőgépünk nem akar elindulni. 12.40 helyett 13.30-ra várható a start. Így hát Zsoltival eljöttünk a WC-re, hogy kedvenc időtöltésünkben leljük örömünket. Hát így alakult, hogy ennek a naplónak is elérkezett a „maga pogácsa”. Azért azt még úgy érzem feltétlen közölnöm kell, hogy nem ám üzemlátogatásra jöttünk a reptérre, hanem bizony egy nagyon fontos és titokzatos küldetés vár ránk, ami egy 10 napos finnországi tartózkodást jelent. Valódi feladatunk annyira titkos, hogy egy koncertkörút álcája mögé rejtőzve fogjuk elvégezni. Tulajdonképpen az alkoholtilalomban nyögő finnek felszabadítása és leitatása a célunk, de ez abszolút a „maguk pogácsa”.

Magyarul nemsokára úton leszünk Finnország felé és akkor kezdetét veszi a hősi eposz sorozatunk újabb kötete. (Az eposz formát kifejezetten Tibi óhajára tartjuk meg.)

Most a várakozás ideje alatt én, Soma, átadnám egy kicsit Zsoltinak a szót, hogy ismertesse velünk Budapestre érkezésük bizonyos viszonyosságait. Zsolt!

Először is köszönöm a szót! Másodszor, minden simán ment. Én csak fél hatkor keltem, mert elaludtam, de aztán sikeresen kiértem az állomásra öcsém segítségével. Ott már találkoztam Gabesszal és sikerült egy helyjeggyel többet venni, amit aztán 10 Ft-tal olcsóbban eladtam. Szilárd is megjött, aztán el is indultunk Budapest felé. Egy pillanatra megszakítom, mert Tibi érdekes adatokat sorol a Boeing 747-esről. Idézem: „16 kereke van, és mp-ként 4 litert fogyaszt”. Szóval az utazásunk Budapest felé jó lett volna, ha Debrecenben nem szállt volna fel 3 hapsi. Ráadásul az egyik büszkén közölte magával: fokhagymás kolbászt reggelizett. Mondanom sem kell, hogy a fülke légterét hirtelen fokhagyma illata árasztotta el, de úgy, hogy a folyosón tolongó vámpírok hada már a puszta érzetétől is sebesen elmenekült. Mi ilyen kellemes illattal és társasággal töltöttük az utunk hátralévő részét. Aztán megérkeztünk és a három maradék már várt minket az állomáson. Konkrétan: Soma, Laci, Tibi. Ja, és a vonaton találkoztunk Grunda Ágival, beszélgettünk vele és megköszöntük mégegyszer a varrást. Ezúton is szeretném megragadni az alkalmat, hogy eme lapokról üdvözljem a többiek nevében és megköszönjem munkáját, mert ha ő nincs, akkor mi sem volnánk szép ruhában és Friderikusz sem lenne.

A poént természetesen Tibi házhoz szállította ezek után, mert kiderült, hogy tegnap ős is befokhagymázott. (Ez a metrón derült ki, mikor a vámpírok hada onnan is elmenekült fejvesztve, és mikor Tibi egy óvatlan pillanatban Zsoltira lehelt.) Úgyhogy most teljes biztonságban utazunk.

És ebben a pillanatban felszállt a gép. Örült sebességgel hasítjuk a körülöttünk lévő tejszínhabot. Laci a Tátra havas csúcsait vélte felfedezni hirtelen, de Tibi hamarosan megdöntötte Laci eme állítását.

Nem szabad persze megfeledkeznünk a nap eddigi legizgalmasabb eseményéről. Ennek tárgyát Gabesz legtitkosabb titkosszolgálati biológiai fegyvere képezte, amit nem sikerült véka alá rejtenie a vámvizsgálatkor. Bizony megcsillant a kabátjában lapuló öngyújtótöltő, mikor széles válllaival (természetesen oldalvást fordulva) átlépett a kapun. A csipogásra hirtelen három gépfegyveres kommandós ugrott oda, de Gabesz ezeket pár másodperc alatt ártalmatlanná tette. Nem hiába szolgál már közel egy éve a kémelhárításnál... Bennünket sikerült a tűzharcból kimentenie a golyóálló üvegen

túlra, de társaik segítségére siető újabb 30 katonát már ő sem tudta lefegyverezni, de ennek csak az a tarkólövés volt az oka, aminek a helye még mindig látszik a fején. Így aztán mikor másfél óra ágyútűz után sikerült az ellenséges századnak bekerítenie Gabeszt, akkor kénytelen volt átvételi elismervény ellenében átadni az öngyújtótöltő készülékét. Nagy szomorúságának hangot adva végezetül előkapta a zseb páncélöklét és felrobbantotta a vámvizsgáló részleget. Aztán vidáman fütyörészve követett minket a golyóálló falon túlra. Persze a nagy felfordulásban elveszítette a beszállókártyáját ezért kénytelenek voltunk a beszállókártyellenőrzőkisasszony számára egy kloroformos zsebkendőt szorítani, hogy ne ütközzön nehézségbe a gépbe jutásunk. Ilyen viszontagságok után végül is most éppen befejeztük a repülőgépi egységkoszt magunkévá vételét, úgyhogy most, mint jóllakott Banchierisek pihegünk emésztési zavaraink közepette. Szilárd meg Gabesz eme zavarokat egy-egy doboz gyógsör felhőrpintésével próbálja ellensúlyozni. Szilárd alszik. Most teljesen olyan, mintha egy hófödte táj fölött repülnénk. Mellettem egy finn hapsi egy finn könyvet olvas. Irtó érdekes. Gabesznak sikere volt: a mellette ülő lány félájultan olyan mozdulatot tett, mintha a vállára akarna borulni. Biztos fülig szerelmes Gabeszba, csak még nem tudja. Mert alszik.

A földet érés sikeres volt, az ejtőernyők igazán kifogástalanul működtek. Kár, hogy Szilárd fennakadt egy vörösfenyőn. Zsolti teljesen be volt szarva attól, hogy Maija fogja várni a kis széttárt karjaival, de aztán fellélegeztünk, mert csak egy üzenet várta Zsoltit, hogy szerelmese a szálláson fel fogja hívni telefonon. Maija helyett tehát egy vidám fiatalember várt minket egy mikrobusszal és egy gyerekkel, aki rögtön megkérdezte angolul, hogy mit csinálok itt „doki”. Aztán kiderült, hogy tud ő finnül, meg magyarul is, meg a TV-ből megtanult angolul, pedig csak 7 éves. Azonkívül tudta cuppogtatni a füleit. Így aztán nagy derűtség közepette bemikrobuszoztunk Helsinkibe. A kottatartókról gondoskodtak, mert alig bírtuk berakni a csomagokat a busz hátuljába tőlük. Aztán a kisgyerek csukta be a csomagtartót úgy, hogy felugrott, rácsimpaszkodott és így lassan leereszkedett. Aztán megérkeztünk a szállásra, ahol tárt karokkal várt minket Csúcs Sándor. Mindenki külön szobát kapott ami a következőképpen alakult. Zsolti – 427, Szilárd – 424, Gabesz – 423 a 4. emeleten. Tibi – 522, Laci – 524 és én, Soma – 523 az 5. emeleten lakunk, amint ez a szobaszámokból látható.

Miután kilyukasztottuk a kottáinkat és egymás idegrendszerét, elmentünk vacsorát vásárolni. Pont zárás után sikerült odaérnünk az ABC-hez, de azért bekönyörögtük magunkat. A pénztárosnő összehúzott szemöldökkel a lelkünkre kötötte, hogy siessünk, mi meg gyorsan megvettük a legolcsóbb zacskós kenyeret.

Most a boltban vagyunk. Soma azt mondta, hogy innen folytassam. Folytatom is holnap. (Laci). Csakhogy én aztat meg nem várom! (Soma) Hanem folytatom, hogy: és fokhagymás vajkrémet. Aztán sorba mentünk a pénztárhoz és legkisebb pénzegységünket a 20 finn Márkánkat felváltottuk. Aztán meg boldogan és éhesen visszatértünk a szállásra, és bevetettük magunkat a konyhába. Találtunk ott papírtányért és műanyag kést, amit szíves örömet ki is sajátítottunk és a hirtelen felhalmozott élelmet eltüntettük feneketlen bendőnkbe. Szilárd a hosszába kettévágott kenyerét megkente egy kis jó hazai májkrémmel és nem átalított azt ínycsemegetés módjára mikrohullámú kezelés alá vetni. A műtét sikerült és pillanatokon belül olyan bűdös lett az egész konyhában, hogy azt még Tibi reggeli lehelete is megirigyelte volna. Szerencsére csukva tartottuk a konyhaajtót, ellenben az ablakot gyorsan nyitva, így az egész szint nem vált a megsütött májkrém szag martalékává. A szag biztosan érezhető lesz a Tibi által készített fotográfián is. Miután mindenki megette a maga kenyerét, gyorsan felzabáltuk Tibi Albert kekszét és az én Alpesi csokimat – mert ekkor még nem tudtuk milyen viszontagságok leselkednek még ránk. Vacsora után mosogattunk. Szilárd megjegyezte, hogy „a tányért elég csak így egyszer-kétszer lesimítani”. Így hát mindannyian így tettünk. Gabesz mondta, hogy feltétlenül maradjon nyoma hátborzongató élményének, ahogy csendes magányában ült a szobácskájában és hirtelen megcsörrent a telefoncskája. Felkapta a kagylót és a következő hangok sziszegtek elő belőle egyenesen az ő hallójáratiba igyekezvén: „Te patkány! Kiszívom a véredet!”. Első nagy felindultsága után azért sikerült ráeszmélnie, hogy ez Szilárd „maga pogácsa”, vagyis a vonal túlsó végén Mr. Bean (Bab úr) rejtőzködött.

Ezek után Laci ismét felszedett egy rokonszenves fiatalembert ezúttal Szentpétervárról, amin már cseppet sem lehet csodálkozni. Ha a kapcsolatainkat ilyen intenzíven tartanánk ahogy Laci révén beszerezzük, már nemzetközi maffia fejei lehetnénk. A gyerek hamar belénk szeretett, mert nem kellett hozzá sok idő, hogy előhozakodjon 3 finom, orosz, alkoholszegény sörrel, meg egy alkoholgazdag Camparival. Aztán bemutatta nekünk a biciklijét is. Gabesz pedig finnül tanította elsősorban trágár kifejezésekre. Zsolti közben kiírta cetlikre a koncertjeinken közlendő finn mondatokat. Trágár kifejezések nélkül. Szilárd meg lehet, hogy Madonna-rajongóvá fog válni. Az estét zuhanyozással és heves telefonálgatással zártuk. Szép álmokat. (Már a lábszagú orosz szomszédaink is abbahagyták a kártyázást az előtérben.)

II. ének

1995. március 10. péntek

Na, a ma reggel csodálatosra sikerült. 8 órakor felébredtem, mert este megbeszéltük, hogy szaunával kezdjük a napot. Hosszas telefonálgatás és szervezés után aztán Zsolti visszafeküdt aludni és én is majdnem. De aztán erőt vettem magamon és telefonáltam Gabesznak, aki közben felderítette a terepet, hogy hogy legyen.

Gabesz: A telefonbeszélgetés után nagy nehezen rávettem magam, hogy elinduljak felderíteni a veszélyes ismeretlent, a magasság birodalmát, a 7. emeletet. Beszálltam a liftbe és félelemtől remegő kézzel nyomtam meg a hetes számjellel ellátott, zöld fénnel körített liftgombot. A lift elindult, a szívdobogásom gyorsulni kezdett. Pár pillanat múlva halk csengőszó kíséretében megérkeztem a célirányba vett emeletre. A liftajtó kinyílt. Az izgalom a tetőfokára hágott bennem. Kiléptem a liftből, megálltam előtt és körülnéztem. Senkit sem láttam, de ekkor feltűnt a kanyarban egy kivörösödött arcú fiatal hölgy és heves mozdulatokkal mellém érve megnyomta a személyszállító rendszer hívógombját. Ebben a pillanatban megláttam a hölgy nyakára tetovált azonosító kódszámot. Gyorsan beütöttem a személyi számítógépembe és azonosítottam. Rájöttem, hogy ő is antialkoholista. És ha egy antialkoholista szaunázik – a vörös fejből ítélve – nagyon veszélyes lehet. Ezért elhatároztam, hogy hatástalanítom a személyszállító rendszer fülkéjében. Tehát feltűnés nélkül mellé álltam és vártam a beszállási lehetőségre. Amikor beszálltunk és bezáródott az fülkeajtó, előkaptam 2 dl Finlandia névre hallgató átlátszó, magas alkoholtartalmú folyadékot és szájába tuszakolva az üveg nyakát leengedtem a táplálékcsővé. Ennek hatására mámoros állapotba került és lefeküdt a fülkében. Megállt a lift, kinyílt az ajtó, én pedig, mint aki jól végezte a dolgát kiléptem a fülkéből és azonosítókártyámat bedugva a zárba bementem a titkos bázisra. Megfogtam a telefonkagylót és tárcsáztam az 523-as számot, vagyis Soma fedőnév alatt működő kémtársamat.

Most megint én jövök, Soma. Miután Gabesz beszámolt az akciójáról felébresztettük Tibit, hisz ezek után Tibi nélkül igen nagy felelőtlenség lett volna felmerészkedni a 7. emeletre. A sok antialkoholista tanyájára. Tibiről köztudott, hogy minden helyzetben megállja a helyét, hisz műszaki ismeretei és egyéb irányú szaktudása ezt biztosítja számára. Tibi társaságában tehát teljes biztonsággal indulhattunk, hogy örömet szerezzünk magunknak a 7. emeleten. Az öltözőfülkében hátborzongatóan hideg volt, meg egy barna törölköző. Benn a szaunában pedig izzasztó volt a hőség. Gabesz néhányszor felöntött, néha kirohantunk zuhanyozni és hangosan sikoltottunk, néha meg bent ültünk és izzadtunk. Egy jó félórás lélekmelegítés után, kicsit szédülve de nagyon felpozdülten távoztunk. Valószínűleg Gabesz akciójának köszönhetően egy lélekkel sem találkoztunk.

Most Zsolti olvassa a Besenyő család életét, Laci meg piros pulóver. Valószínűleg el fogunk menni kávézni az intézetbe. Szilárdról kiderült, hogy minden bizonnyal 20 éve és 1 napja járhatott utoljára helsinkiben, mert miután kijelentette, hogy ő ha egyszer megfordul valahol akkor azt 20 évig is képes

ez emlékezetében úgy megőrizni, hogy biztonságosan tájékozódni tudjon. Így aztán sikerült minket elvezetnie az ellenkező irányba. Miután többen útbaigazítottak, azért sikerült félórás sétával elérnünk az intézetet. Az intézet az a hely, ami Olga Huotarti és Csücs Sándort rejti. (Ők a titkos összekötőink, itt Űrodüsszeiában). Itt aztán álcából csináltunk egy akusztikai próbát, mert szombaton itt lesz a koncert, utána pedig jövetelünk igazi céljára tértünk, teát és kávé ittunk tejjel és cukorral és Olga Huotarival. De ő nem ivott, mert tudta, hogy a kávé mérgezett, a ea pedig 3 nap alatt megőregítő szerrel volt keverve, de szerencsére mi ilyen esetekre is felkészültünk és gyorsan kihörpítettük az ellenanyagot rejtő fioláinkat. Olga bevallotta, hogy igazi szándéka az, hogy velünk küldje haza a híres észt fotóművész képeit. Természetesen egy ilyen kis csempészakció meg sem kottyán nekünk a mi világmegváltó feladataink mellett, így elvállaltuk a megbízatást.

Az események időrendjében most a posta következik, ahol fejenként potom 34 FM értékben vásároltunk képeslapot. Hát ilyen sokat jelentenek nekünk az otthoniak. Szilárdnak meg a 7 márkás Magnum jégkrém jelentett olyan sokat, hogy afölötti szégyenében, hogy ennyi pénzt kiadott érte egy szempillantás alatt megette. Úgyhogy csak a legszemfülesebb hírszerzőinknek jutott a dolog a tudomására. A postai költekezés után egyenesen a szállásra jöttünk, ebben az „egyenesen” szó játszik csupán nagy szerepet, mivel ezúttal nem bíztuk magunkat Szilárd világraszóló memóriájára. Hazafelé úton sikerült felvennünk a kapcsolatot egyik itteni beépített emberünkkel, aki hozta a formáját, mert hót-picsa-részen üdvözölt bennünket. Aztán meg énekeltünk egy sort, egyházi műveket, és miután összevesztünk azon, hogy 3 perccel korábban vagy később menjünk-e le a földszintre, lementünk.

Gyulával és kedves mikrobuszával átutaztunk Vantaaba, ahol az ottani Finn-Magyar baráti társaság titkosügynöke várt minket, hogy egy 50 márkás ebédrel kedveskedjen nekünk. Ez így is lett. Mármost nekünk e kis figyelmesség nagyon jól esett. Zsoltiék valami rákos szart ettek, mások lazacos krumplit, én meg húsos krumplit. De a legjobb az volt, hogy előételnek salátát lehetett önkiszolgálni magunknak. Az ebéd végeztével elmúlt minden nyűgünk és vidáman követtük a hapsit a munkahelyére, ahol egy kis saját stúdiója is volt. A titkárnője állítólag már nagyon várt minket, ezért Lacit rávettük arra, hogy mondja el finnül hogy Jó napot kedvesem. Annak ellenére, hogy vállalkozásunk kudarcba fulladt, jól mulattunk, miközben Tibi Gyulával az iskolarendszer hibáitól az építőipar hiányosságaiig mindent megbeszélt. A hapsi meg kinyomtatta a műsort a mi változtatásainkkal.

A stúdió elég lepattant volt, de az ő céljainak biztosan megfelelt. Azt mondta mi is csinálhatnánk itt felvételt. Aztán elkocsikáztunk a hangverseny helyszínére. Próbáltunk. Megpróbáltunk úgy csinálni, mint aki énekel. Nem volt nehéz megállapítani, hogy ez ma Lacinak ment a legkevésbé. (Bocs Laci!) De ez lényegtelen. A lényeg az, hogy a közönség 38 fővel szorongott a teremben, aztán szünetben 15 percig büféztek, a számok között pedig olykor túlzásokra ragadtatták el magukat és mg olyan is akadt, aki 4-szer ütötte össze a két tenyerét. Azért egyszer hallatszott ahogyan egy csaj elévezett közben, de Szilárd szerint ez pusztán a barátjának köszönhető, aki kedvesen a lány combjai közé helyezte a kezét a Migildi után. Szerintem ez rágalom, mert nem a csaj barátja helyezte a kezét a fent említett combok közibe, hanem az a pincércsávó aki minket majmolva bordó mellénybe jelent meg.

Állítólag azért nagy siker volt, csak mi nem vettük észre. Aztán a pincér meghívott minket a büfébe egy kávéra. A titkosügynök meg megint felajánlotta a stúdiója szolgálatait. Mi meg felajánlottuk Gyulának, hogy ha nem visz minket nyomban egy éjjel-nappaliba, akkor kettépisiljük, mint egy hőembert! Erre összeszedte magát és elvitt minket az állomásra. Itt tegnapi menü mellé ma vettünk spagettit gombalevessel. Ezt Gabesz művészete varázsolta a tényérjainkra istenien, miközben csinos énekes- és táncosnőnk szórakoztatott minket elbűvölő műsorával, melynek címe „Jé, kiskanál került az orromba és a fülembe, a fejemre meg rászorult a szűrő” volt. Ezt fotográfia is megörökítette a felnövő nemzedékeknek. Amilyen soknak nézett ki a spagetti mikor elkészült, olyan gyorsan el is tűnt üres béltekervényeinkben. Nem szerénytelenségből mondom, de Szilárd megjegyezte, hogy ő eddig azt gondolta ő eszik a világon a leggyorsabban, de most be kellett látnia, hogy velem nem veheti fel a versenyt. A mosogatás elég könnyen ment, mivel hamar rájöttünk, hogy papírtányérok nem sok hasznát látják a víznek, a Szilárd féle lesimogatás pedig ez esetben nem vált be. És ekkor

eljött a nap fénypontja. Behatolni az ötödik emeleten lévő szobáinkba. Sok nehéz feladattal sikerült már megküzdenuk eddigi munkán során, de ehhez fogható nehézséggel igen régen álltunk már szembe. Az ötödik emeleti társalgóba vidám orosz társaság verődött össze, szagokból ítélve, jó pár órával ezelőtt, és nem mondhatnánk, hogy nem teremteték meg a maguk valószínűleg otthon megszokott légkörét. Először csak Tibi, Laci meg én részesültünk az élményben ami kishíján nem okozott szaglószervi vagy agykárosodást. Viszont emésztési zavarokat annál inkább. Szilárd gyereke biztos azon nyomban megállt volna a fejlődésben, mi azonban inkább szaporán visszamenekültünk a negyedikre. Miután társaink segítségével felépültünk sérüléseinkből, elég biztonságot és levegőt gyűjtve Zsolti és Gabesz kíséretében újra felmerészkedtünk a szintünkre, hisz nem tűrhettük, hogy az oroszok holmi ócska biológiai fegyverrel kiűzenek minket az ötödikről. Pánikszerűen húzódtunk az 524-es szoba fedezékébe, röhögőgörcsösen fuldokolva, de a szag a zárt ajtón is áttüremkedett, így ablakot nyitottunk és Gabesz befújta BRUT dezodorról a szobát. Zsolti azt kérdezte miért nem nyitunk ablakot az előtérben, de a helyzetet látva rájött, hogy kérdése teljesen felesleges volt. Amúgy se voltunk meggyőződve arról, hogy az ablak zárva van. Laci mondta, hogy kimegy és megkérdezi őket, hogy ő menjen előbb zuhanyozni vagy mennek ők. Gabesz telefonon értesítette Szilárdot a fejleményekről, így aztán ő is tett egy próbautat az ötödiken, és bár leplezte felindultságát, azért nem bírta túl sokáig idefent. Aztán Gabesz és Zsolti előadták a teljes szilveszteri Besenyő családot, amin jól mulattunk eleinte, bár aztán rájöttünk, hogy már mi s tudjuk kívülről. Így zártuk hát a napot és holnap reggel ismét szaunával kezdhetünk. Ha valaki nem tudna aludni, elég csak résnyire nyitva hagynia az ajtót. Szép álmokat!

III. ének

1995. március 11. szombat

A nap ugyanazzal a szaggal kezdődött amivel tegnap véget ért. (Rohi következik) Egy visító telefon csörgése vert föl nyugtalan álmomból, mely a külső viszonyok (szag) miatt volt nyugtalan. Lassan, nyugodtan összeszedelőzködtünk és ismét elindultunk a magasság birodalmába. Mostani próbálkozásunk azonban kudarcra volt ítélve, ugyanis kiderült, hogy a szag az 5-ről felköltözött a szaunába. Természetesen nem estünk késégbe, márcsak azért sem, mert 4-en voltunk, úgyhogy legfeljebb négységbe eshettünk volna. Laci ugyanis nem tartott velünk, őszintén szólva jogosan, hiszen neki több alvásra van szüksége. (Bocs Laci!) Lilmajom (azaz Szilárd) meg már korán reggel egyedül vágott neki a nagy ismeretlennek. Szerencsére meggondolatlansága nem került emberáldozatba egyik fél részéről sem. Visszatérve a napra! Ügyesen leültünk a váróba, és vártuk, míg elomlik a szag.

Megragadom a nem mindennapi lehetőséget, hogy én is papírra vessek néhány mondatot az itteni szörnyű állapotokról. (Szilárd) először is mindennap énekelünk, ez szörnyű, alig eszünk, ez még rettentőbb, de ami még borzasztóbb, hogy még azt sem hagyják az embernek, hogy korogjon a gyomra. Tegnap is valami gilisztahalmazt ettünk rettenetes szósszal. Persze Gabesz csinálta. Mindig tudtam, hogy főzni de tud. Be kell vallanom, hogy a legtitkosabb küldetésem nekem van. A feladatom az, hogy a társaság minden egyes tagjának módszeresen tönkretegyem a hangját. Lacit már sikerült hidegre tenni (bocs Laci!). Így aztán én énekelhetem a Matona mia cara és az El Grillo alt szólását. A következő napokban Zsoltit fogom likvidálni, hogy én énekelhessem az Esti dal szólóját eredeti hangnemben. Érzem, hogy jó úton járok. Bár az is igaz, hogy a semmit nem nagy dolog semmivé tenni. (bocs Zsolti!). Most befejezem, hogy kidolgozhasam Tibi hangjának tönkretételét.

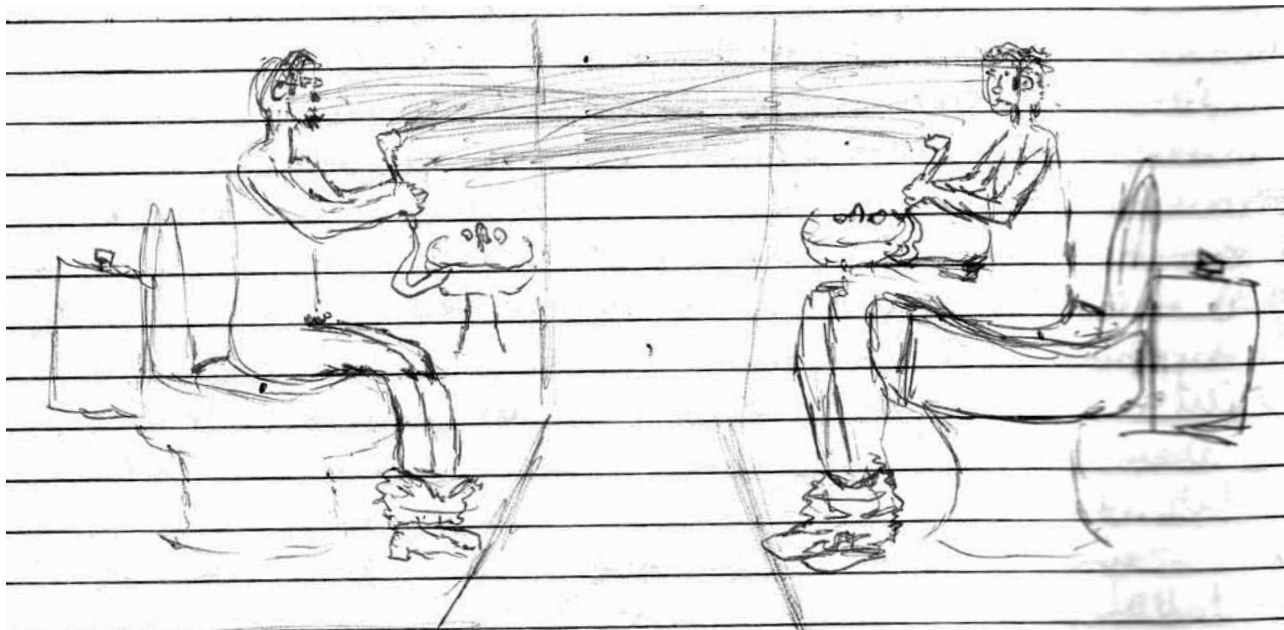
Erre sajnos válaszolnom kell. (Zsolti) Először is: Szilárd egy nagy buta, ugyanis maga miatt korog a gyomra, mert smucig, mint az állat és nem vesz magának kaját. Sajnálom, aki smucig az haljon éhen! Másodszor, azért jöttünk, hogy énekeljünk. Harmadszor, Laci hangját nem nehéz tönkretenni (bocs Laci!). Szóval az előbb átolvastam az irományt és ott tartottunk a történet fűzésében, hogy a 7. szinten vártuk a szagok forrásainak távozását a szaunából. Olyan 15-20 percnyi várakozás után

a 2 „forrás” elhagyta a helységet. Mi boldogan vetettük be magunkat a szauna előterébe, de aztán szembetalálkoztunk az utolsó bent tartózkodó póre szagforrással. De gyorsan beiskoltunk a szaunába, kerülve a hosszas együtttartózkodást. A helységben már 80 fok köré hágott a hőmérséklet. Gabesz, Tibesz, Somesz meg énesz (Zsoltesz) ültünk és melegedtünk. Aztán ki-be járkáltunk, zuhanyoztunk. És egyszer kiterveltünk egy nagyon jó poént. Már csak Tibi maradt a szaunában, amikor is Gabesszal megtöltöttünk egy labor vizet és Soma gyors és frappáns ajtónyitásával az egész tartalmat a szemben lévő kályhára zúdítottuk. Sajnos most a temetést intézzük, mert olybá tűnik, hogy szegény Tibi beteges szíve nem bírta ezt a hirtelen páratömeget és felmondta a szolgálatot. Miután felocsúdtunk magunkból feljöttünk egy röpké kajára, olyan 9.30 körül. A menü a szokásos volt: sonkás-tojás, pirítós, vaj, dzsem, felvágott, zöldség, főtt tojás, tej, kakaó, müzli, cornflakes és gyümölcsle... csak álmunkban... Miután elköltöttük reggelinket átmentünk hozzám a 427-esbe és énekeltünk egy sokat. Most éppen Gabesz – Laci ötletére – babusgatja a nemzetiszínű szalagokat, aminek következményeként azok szép kokárda alakúra hajtogatódnak.

Zsoltinak e legutóbbi bejegyzése már a koncertünkre utal, ami ma történt délután 3-kor. Egyik idéten konferálásomban szerepelt a következő mondat, 1 üveg hús bor, amin Zsolti még huszadjára is rettentő jól mulat. A délutáni koncert egyébként tök jól sikerült és talán nem is volt szükség arra, hogy Szilárd átvette Laci szólamát, mert ma Lacinak egyszer sem reccsent meg a hangja. A koncert után fogadás volt és közben tanácskozás zajlott abban a teremben, ahol öltöztünk. Persze a szokásos rendben hagytuk a ruháinkat, úgyhogy az ülés biztosan izgalmas lehetett. Mi Gabesz szavával úgy jól laktunk, mint a duda, aztán meg egyfolytában reprezentálnunk kellett. Jöttek az érdekesebbnél érdekesebb életrajzot maguknak mondó magyarok, meg finnek, meg mindenki, és a gratulációk közepette mindenki elsorolta rangfokozatát, érleyeit és büszkeségeit. Lacinál lehet, hogy megtört a jég, mert ezúttal egy észt csajt sikerült felszednie, akinek olyan volt a feje, mint egy sas. Zsoltira meg ráizgult egy 16 éves lány és le akarta rajzolni mindenáron. Zsolti meg Laci meg csak ültek csendesen és túrték, hogy a 16 éves p... és a barátnője majd bepisilve a gyönyörűségtől úgy tegyen, mintha le akarná rajzolni őket. Aztán kisebb gyerekek segítségével össze is jött néhány portré, amit – ha Zsolti nem verte teljesen szét a fejünkön hazafele jövet – látni is lehet majd rangosabb kiállításokon a Pradoban, az Uffiziben és a Benczúr téri múzeumban, Nyíregyházán. A délután tehát undorító reprezentálással telt el, aztán nagy nehezen elszabadultunk az intézetből. Az este további részét az MTV színvonalas műsorának megtekintésével töltöttük, kivéve azt a rövid sétát, amit Zsoltival meg Szilárddal tettünk telefonkártya után kutatva. Kártyát végül is sikerült szereznünk, de olyan telefont amibe jó lett volna a 30 márkás szarság, olyat csak Szilárd egy jó órás magányos út után talált. Aztán hirtelen Lacinak eszébe jutott, hogy Szilárd nap van, és erre inni kellett a szatmári szilva pálinkájából. Ja, azt elfelejtettem leírni, hogy a mai fejedelmi vacsoránk Gabesz ropija, Laci csokija és Tibi nápolyija volt, amit királyok módjára falatoztunk meg szép lassan a TOP20 háborzongatóan izgalmas adása közben.

(Gabesz) Miután kiderült, hogy ki lett az első, Zsoltinak és nekem egyből szarnunk kellett. A többiek elmentek. (nem kell félreérteni, aludni mentek.) Szilárd pedig zuhanyozott. Zsoltival azt a megoldást választottuk, mivel 1 személyes WC-k voltak, hogy ő megy a férfibe, én pedig a nőibe. Ezek egymással szemben voltak, így kinyithattuk az ajtókat és beszélgethettünk. Csak az volt a baj, hogy közöttünk volt a nyilvános folyosó, így teljes készenlétben kellett szarnunk, nehogy valaki meglásson. Szilárd eközben befejezte a tisztálkodást és pucéron jött ki a zuhanyzóból. Ekkor jutott eszembe, hogy ki kellene cseszni vele. Megnyitottam a kézmosócsapot amihez egy seggmosózuhany volt kötve amit gombnyomással lehetett működtetni. Tehát kezembe fogtam azt a bizonyos zuhanyágyút és ahogy feltűnt Szilárd a láthatáron megnyomtam az elsütő billentyűt és ezáltal „levizeltem” Szilárdot. De sajnos az enyhe vízzesség után megmenekült a karmaim közül, így kénytelen voltam a ruhában, nevetve szaró Zsoltit lefröcskölni. Így ő is csurom vizes lett. Erre ő is válaszolt, mivel neki is volt ilyen „vízagyúja”. Így egy vízicsata alakult ki. Ez annyira heves volt, hogy az egész 4. emeletet elárasztotta a víz, így ki kellett hívni a szúvárbivattyú kölcsönző vállalat képviselőit, akik felbivattyúzták a roncsokat.

Illusztráció:

IV. ének

1995. március 12. vasárnap

Gabesz erélyesen rám szólt, hogy folytassam (Soma), így nincs más választásom. Ma reggel nem reggeliztünk és most útban Lämpälää felé már mindenki ökölbe szorított gyomorral ül. És nemcsak az éhség következtében, hanem mert az új sofőrünk, Csúcs Sándor, valószínűleg kígyót reggelizett, és ennek következtében elég nehezen tudja csak tartani az egyenest. Laci rendesen izgul. Gbesz meg sír, mert piros tollal összefirkálta a busz tetejét, és mi leszidtuk. Tallint a dánok alapították, Hämenlinna Püspökladány testvérvárosa. Hát ilyen izalmas az utunk. Aztán meg bementünk egy üvegygyár raktáruházába, hogy Csúcs Sándor bevásárolhasson magának. Aztán többször eltévedtünk és Csúcs úr minden megállás után hármasból indult. Már rettenetesen éhesek voltunk, mikor megérkeztünk az öregek otthonába, ahol még tovább éhezettünk minket, mert szépen megmutatták az öltözőt, be kellett hordanunk a kottaállványt és aztán nagy nehezen meghívtak minket ebédelni. Önkiszolgáló rendszer volt, ami azt jelentette, hogy jól megpakoltuk a tálcáinkat, és nekiláttunk a zabának. Aztán mint a dudák visszacöcögtünk az öltözőhelységbe. Mint kiderült, időnk volt még bőven, így szépen leheveredtünk a földre. Zsolti éppen bebújt egy szék alá amikor betoppant Tanító Béla. Nagy megrökönyödésére az egész Banchieri a földön fetrengett. Akkor aztán sietve megadta a címét és távozott. A koncert előtt feltűnően jó volt a hangulatunk. Gabesz egyszer csak felbukkant az egyik sarkon egy Laci által tolt tolószékben. Ilyen viccelődéssel próbáltuk agyonütni a várakozás hosszú perceit. A koncert szerencsére rövidebb volt, mint az eddigiek, és csak a Dösszüben volt egy kis pitty-putty. Más érdekes nem volt, hacsak az nem, hogy mindannyian kaptunk egy-egy szál rózsát. Aztán megismerkedtünk a vendéglátónkkal, aki meghívott minket szaunázni. Ekkor Csúcs úr lelépett, mi pedig két személyautóval elmentünk valahová, amiről kiderült, egy tűzoltóállomás. Innentől kezdve a napunk irtó jól alakult. A tűzoltóparancsnok, akinek a családja volt a vendéglátónk, körbevezetett minket a bázison. Mindent megmutatott, kinyitott, kiszedett, felszerelt, beöltöztetett. Stb. sőt még a tűzoltósok hírhedt csövén is lecsúsztunk, és mivel azt a módszert alkalmaztuk amit ők mutattak, ezért sikerült jól megütni a sípcsontunkat érkezésnél. A tűzoltókocsik valóban érdekesek voltak, a tűzoltók meg kedvesek. Utána sauna következett. Meztelenül. Tízen zsúfolódtunk össze a parányi kis helyiségben, a nagydarab tűzoltók meg ott álldogáltak a bejáratnál, így Gabesznak egy alkalommal mikor kiment zuhanyozni sikerült a csupasz fenekét hozzáérintenie az egyik marcona harcos férfiasságához.

Saját bevallása szerint nagyon kellemes volt. Aztán megtudtuk, hogy néha sört kevernek a felöntővízbe, és ki is próbáltuk. Tiszta pirítósszagú volt. Persze a szaunától jól kidöglöttünk. De tegnap este Lacinak fantasztikus összefoglalása született a nap eseményeiről egy Helénának címzett levél formájában, amit talán érdemes lenne itt megörökíteni. Lássuk tehát Laci gondolatait, melyek távoli kedvese felé kalandoztak.

„Bocsáss meg nekem, hogy nem Walt Disney figurái köszöntenek vissza ezen a papíron, de jelen helyzetben ez volt a legjobb. A papír a napló egyik lapja, amit írunk. Éppen 10 napig, amíg a ...”

Sajnos Laci itt kitépte a kezeim közül a lapot, így az események homályban maradnak.

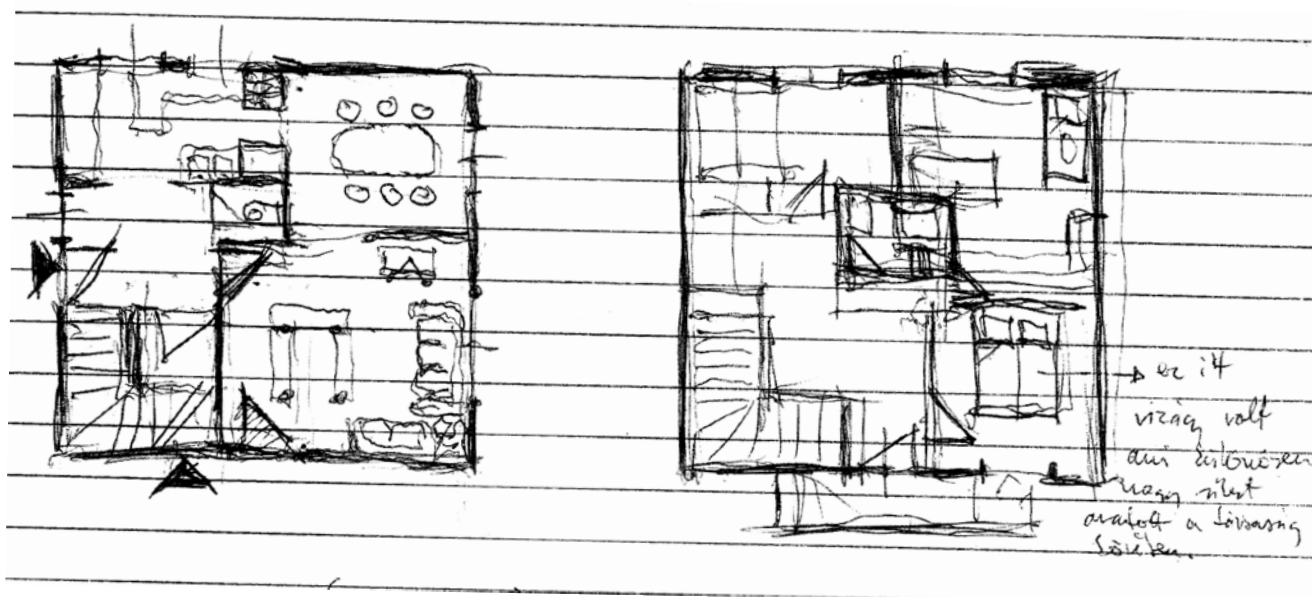
„... finnországi utazásunk tart. Ezért nem is akarom neked részletezni a koncerteket, és az ezzel kapcsolatos szervezési dolgokat. Egyszóval a helyzet az, hogy most éppen vasárnap van 23.00 óra, és egy tartalmas nap után vagyunk Lämpälä-ben egy családnál mind a hatan. Elég szerény családban, pl a konyhában a kenyérnek sütőkemence van. De nem hivalkodó, majd fényképen meglátod. A kiadós nap azt is jelenti, hogy holnap nem lesz koncert, így ma egy kicsit ittunk is. A mai koncert után egyébként a tűzoltóságra vittek bennünket, ahol ittunk, aztán megmutatták a tűzoltóság épületét és Püre betűzett. (Ezt Szilárd mondta, hogy írjam. Ugyanis Szilárd és Gabesz elnevezték egymást Hurkának és Pürenek, egy állítólagos mese alapján.) szóval megnéztük a tűzoltóságot, utána szaunáztunk, közben ittunk, aztán ettünk, ittunk,. Közben Gabesz kinézett magának egy lányt aki éppen a családnak a tagja. A tűzoltóságon ugyanis nem csak családtagok dolgoztak, de mindegy. Aztán hazajöttünk és én itthon folytattam azt, amit a tűzoltóság épületében abbahagytunk. Finn pálinka, aztán sör. Mindezt persze a család kívánságára. Kiderült egyébként, hogy ennél a családnál a Kaláka, vagy Kalálka, vagy Kanálka együttes is lakott már vagy kétszer. A házi néni többször is megállapította, hogy olyan vagyok, mint a fia, olyan a mosolyom.”

Eztán Laci levele személyes vágányra tér, így nem járult hozzá, hogy a továbbiakat a széles nyilvánosság elé tárjuk. Azért már ez is nagy segítség volt. Köszönjük Laci! Tapsoljuk meg!

Szóval este Gabesz becsajozott, aminek eredménye egy kismaci lett, nem kisgyerek. A vendéglátóink igazán kedvesek voltak, Zsolti hősiesen fordított, Gabesz meg őrijítően szerelmes pillantásokat vetett a kislányra. Most kérdéseket fogok feltenni Gábornak a témával kapcsolatban.

- Kedves Gábor! Sikerült-e testi kontaktusba kerülnie a kiszemelt hölgygel?
- Csak egy pusziig mentünk el.
- Honnan indult a kapcsolatuk?
- Az asztaltól.
- És meddig fog tartania szerelmük?
- Örökké.
- Köszönöm válaszait!
- Szívesen, máskor is.

Úgyhogy most átadom Lacinak a füzetet, hogy bebizonyítsa fantasztikus képességét az emlékezetből való rajzolást.

V. ének

1995. március 13. hétfő

Reggel fejedelmi lakoma volt, finomabbnál finomabb barna és szürke és sárga kenyerekkel, meg sajt, felvágott, zöldség, tojás meg minden volt. 100%-os narancslé is. Meg valami tejbegrízféle lekvárral. Aztán fájó búcsúkövetkezett, Szilárd kapott a gyerekeinek egy kis elefántbébit, amit a mikrobusz után kötöttünk, bár lehet, hogy jobb lenne elé fogni, hogy húzza. Útban Helsinki felé megálltunk egy piros várnál. Mindenki elég fáradt volt ahhoz, hogy semmi értelme ne legyen az ottlétünknek. Azért szép volt. Volt egy „Bárányok hallgatnak” helyszín is. A fényképezőgépek kattogtak, a mosoly le nem maradt az arcunkról és minden a legnagyobb rendben vala. Miután beértünk Helsinkibe felhívtuk Hannut az első koncert szervezőjét, hogy megyünk a stúdióba. OK. Aztán szétszéledtünk vásárolni. Végülis azt hiszem senki nem vett semmit. De mi Zsoltival meg Lacival bemásztuk egész Helsinkit, Gabesz, Tibi meg Hurka pedig pizza-t zabáltak. Voltunk egy CD boltban ahol rengeteg lemez volt, és volt két új King's Singers, amit Zsolti külön kérésére hosszan hallgattunk és a végén nem vettünk meg. Az új felállás Tallis-t és Byrd-öt énekelt. Miután visszértünk a szállásra, hót-pics fáradtak voltunk, de már mehettünk is a buszhoz ami Vantaa-ba vitt Hannu stúdiójába. A felvétel 5-7-ig volt időzítve és felénekeltünk 4 számot. Lonesome Road, Tószunnyadó, Bon Jour, Alkony. Végsősoron elég tanulságos volt. Búcsúzóul ezért elaknásítottuk a területet, és Gabesz feltűnés nélkül otthagytunk két időzített bombát a stúdióban. Az egyiket a harmóniumba, a másikat a Lenin szobor alá rejtette. Dolgunk végeztével hazajöttünk. A buszban végig a 4 finn csaj üvöltött: Värttinä.

És végre újra itthon a megszokott „szomszédságban”. Végre a kellemes orosz nyelv ringató dallamossága. Végre foglalt volt mind a két konyha. De aztán a negyediken lévőket lefizettük egy aszpirinnel, a nő úgy örült neki, mint majom a farkának. Gabesz meg felöltötte szép fehér munkaruháját és így szólt: „Álljon meg a menet! (Ácsi hó nye!) Fasz van a menyasszonynak!” És már kész is volt a hét legfinomabb vacsorája a spagetti húsos mártással. Vidám csámcsogás közepette be is faltuk. Aztán Tibi előrukkolt az ajándék unikumjával, aminek szintén nem adtunk sok időt, egy-kettőre alábukott gyomrunk fenekére. Aztán kekszet és csokit ettünk minden mennyiségben és néztük a televíziót, annak is leginkább a Tango és Cash című műsorát, aminek az volt a poénja, hogy nem volt, mert az utolsó 3 percre a finn tévétársaság inkább hangyarögből sugárzott, sejtelmünk sincs milyen megfontolásból. Egyenlőre ennyit.

VI. ének

1995. március 14. kedd

Mindenki meghalt. Egyedül maradtam a hajón. A kapitány odakötözte magát a kormánykerékhez, de éhen pusztult. A szörnyeteg pedig ott bujkált valahol és rám leselkedett. Zsolti 7.55-kor kelt és 10.00-ig pakolt. Aztán kifizettük a szállást és sajnos nem sikerült a számlaügyet megoldani. De ez csak álca volt, hogy Zsolti pakol, közben titokban kiosont vásárolni a szerelmének. 11.00-re jött értünk Gyula az út rettentő izgalmas volt, végig aludtuk, csak néha riadtunk fel amikor a Värttinä-s lányok túl hangosan kiabáltak. Aztán végre valahára megérkeztünk valahová. Ez Karjaa volt, ahol a svéd most a menő. Az iskola nagyon laza volt, Kiderült, hogy ez egy ilyen továbbképzőszerű, ahol a gyerkőcök a kellemeset a hasznossal összekötve töltik a mihaszna idejüket. Előbb kajáltunk és beszélgettünk a nővel meg az igazgatóhelyetttel, aztán meg végignéztük a sulit. Ez valóban érdekes volt. (Gabesz alszik, meg Laci is. Szilárdra meg nincs kifejezés.) Aztán az And Max-ban adtunk egy röpké koncertet, végre fekete garbóban. (Mostmár Zsolti is alszik.) Nagy siker volt, és csak néhány liba röhögte végig az egészet. Ezután tovább indultunk „Turuk” felé. Ez Gabesz szóhasznalata Turkurra. Itt egy múzeumban találkoztunk a vendéglátóinkkal meg Sztálin elvtárs monumentális szobrával. Ugyanis éppen egy kommunizmus kiállítás volt. Mindenütt hatalmas igénytelen festmények, amik a kommunista vezetőket ábrázolták a leglehetősebb helyeken és pillanatokban. Még jó, hogy „Lenin szarás közben” nem volt. Nagy nehezen sikerült dűlőre jutni a helyleosztást illetően, én egy debella kosárlabdázót fogtam ki, aki ha angolul akart beszélni akkor a jobb lábával kicsit előrelépett, a szemei felakadtak és nehezen dadogni kezdett. Tibi volt még egyedül rajtam kívül, és ő be is tüzelt a vendéglátó nénijére, amit később sikerült jól meglovagolnunk. Mivel nem hinném, hogy a többiek veszik a fáradtságot a családjaik ecsetelésére, ezért leírom én azt a keveset, amit tudok. Zsolti meg Laci 12 km-re egy kis szigetre kerültek. Vagy inkább nagy szigetre, mindenestre állításuk szerint akkora vacsorát kaptak, hogy arra legalább egy hétig készülni kellett. (Mostmár Olga Huotari is alszik. Tibi meg Gyula pedig minden erejüket összeszedve úsznak a hajó után, mert lesodorta őket a szél a fedélzetről. Laci nyöszörög álmában.) Hurka meg Püré gyulával egy magyarul tanuló bácsihoz mentek, aki vasárnap reggel értem jött, mert a családom elhúzott dolgozni. A vendéglátóm fia egyébként iskola mellett éjszakánként krupié egy bárban. Tibi kapott 150 márkát. Szilárdék meg este összeállították a műsort.

VII. ének

1995. március 15. szerda

Másnap reggel városnézéssel indítottunk. A turkui vár érdekesnek bizonyult. Laci „Pastime” hangulatot érzett mögötte. Közben Zsolti elment Maijáért a buszállomásra. Maija aztán rányomta a bélyegét az egész napra. A várban volt börtön, hajból font nyaklánc, fegyverek, őskori leletek, meg minden. Aztán a dóm következett, ahol találkoztunk Zsoltival meg Maijával. Zsolti észrevehetően rettentő ingerült volt. A dómban énekeltünk is, ami jól szólt, csak nem tudtuk a darabot. A tolmács kérésére Szilárd elbőgte a Panis-t. ezek után elmentünk a Sibelius múzeumba, ami időtöltésnek volt csak jó az ebédig. Az ebéd Q-va jó volt. A főételt is, mint a salátát, svédasztalszerűen magunk szedhettük össze. Finom krumplipüré meg egyéb krumplis dolgok, hal, csirke (ami pulyka volt) meg minden. (Jól is jönne egy ilyen zaba, már nagyon éhes vagyok.) Az ebéd után valahol lezuhanyoztunk, miközben heves összecsapások zajlottak a „Matona mia cara alt szólamát éneklő egyén” kiténtető

cím ELVESZTÉSE érdekében. Ez azt jelenti, hogy Laci és Szilárd kiabáltak Zsoltira, hogy mit szól bele, közben pedig Gabesz hangoztatta folyton, hogy üt. Aztán próbáltunk. Majd jött a koncert a múzeumban. Utunk során ez volt a legsikeresebb koncertünk. Rengeteg ember volt és jól is énekeltünk. Aztán rengeteg gratuláció, pia, Maija volt. Tibit húztuk a nőjével. Tóth Sándor meg adott három névjegyet és meg akar hívni minket újra.

Aztán hazajöttünk a megszokott szállodánkba. Útközben az énektechnikáról, magánénekről folyt a szó, meg vicceket mesélt mindenki. Ezúttal mindannyian a 4. emeleten laktunk. Szilárd hisztizett, hogy fürdőszobába akar menni és utóbb kijelentette, hogy ha olyan szobát kapott volna, akkor egész éjszaka fürdött volna. Este aztán beültünk a szokásos MTV műsor elé és elfogyasztottuk Zsolti Maijától kapott sütiit. (Olga mindjárt behány.) Jól mulattunk Ray Cokes viselkedésén, mert egy nő meg akarta tanítani énekelni.

VIII. ének

1995. március 16. csütörtök

Végre utolértük magunkat a naplóval. Hajókázunk. Ma reggel 6.00-kor keltünk. Gabesz azzal köszöntött, hogy lezuhanyozott a seggzuhannyal, ahogy jöttem ki a reggeli fürdésből. Aztán kifizettük a szállást és jöttünk a kikötőbe, hogy Tallin felé hajózva véget érjen kalandos utunk egy jéghegy csücskénél. De aztán sikerült kikerülnünk a zátonyt, és most épp a fékek dübörögnek alattunk, mi pedig roppant elégedettek vagyunk, mert a játékautomata a papír tízest húszasnak nézte és így 50 FM-ből sikerült 100-at gyártanunk. Ezt Szilárd fedezte fel. Na indulunk.

Megérkeztünk. Nemsokára Tibiék is megérkeznek, úszva. Aszél itt még hidegebben fúj, mint Finnben. Első utunk rögtön a városba vezetett a kikötőből. Furcsa. Itt valami észet csajt kellett összeszednünk. Mindenki nagy várakozással nézett a találkozás elébe. Gabesz már biztos meg is fogalmazta magában csábító mondatait, amikor megjött Gyula, és kérdésünkre, hogy az észet összekötőnk szép-e azt válaszolta, hogy a lány szakálla szebb, mint az övé. A probléma csak az volt, hogy ez valóban így is volt. Kati, mert valahogy így hívták, tekintélyes bajusszal és szakállal rendelkezett, ami minden 15 éves fiúnak büszkesége lehetett volna, de szerintem Kati egyéniségéhez valahogyan nem passzolt. Ez valószínűleg abból adódott, hogy Kati se 15 éves, se fiú nem volt. Vele való találkozásunk volt az első csalódás Tallinban. Hirtelen olyan szótlan lett a társaság. Hogy beférjen a kocsiba Laci hátraköltözött a hátsó ülésre, így itt már négyen feszengünk. Rájöttünk, hogy legjobb szendvicsben ülni, az egyikünk előre dől, a másikunk meg hátra, hogy a széles vállaink elférjenek. Aztán 3-ra hirtelen cseréltünk. Persze előfordult, hogy középen összeakadtunk és olyankor be voltunk szorulva. Aztán mindannyian hátradőltünk és befeszítettünk, hogy szétrobbantsuk a buszt, és majdnem sikerült is. Közben elértünk a szállásra, ahol megkaptuk aapidíjat. Csakhogy egyszerre a 3 napot, ami egyenlő volt egy napi finn keresetünkkel. Ez a második csalódás. A harmadik természetesen a szállás volt. Két háromágyast kaptunk. Olgáék valahol máshol laktak. A lift olyan kicsi volt, hogy csak hárman fértünk el benne. Ráadásul az ajtó folyton be akart csukódni beszállás közben. A Galagonyások rémisztgettek minket, hogy itt nagyon hideg lesz, de mi akkor úgy gondoltuk, hogy mit nekünk a hideg! Hát a szobába lépve már nem így gondoltuk. A szoba rendesen hűtve volt. Az ujjaink pillanatok alatt elgémberedtek, a leheltünk meg épphogy csak nem látszott meg. Az erkélyen térdig érő korlát volt, a fürdőszoba pedig atomtámadás utáni hangulatot árasztott. Direkt TV-s szobát kértünk, bár megérkezésünk pillanatában a TV hangyarögbin kívül nem sok mindent közvetített. Szilárd ettől vérszemet kapott és átment tévészerelőbe (Zsolti örömére), így a hangyarögiből sikerült csíkfutást produkálnia.

(Laci) Tehát Szilcsi, alias Hurka, TV-s akciója után elindultunk ebédelni. Mindenki abban a hitben tartalékolta kevés kis pénzét, hogy ezt legalább vajmi ajándékra költi, de kiderült, hogy a beígért

ebédmeghívást is nekünk kell fizetnünk. Sebj! Mit nekünk Tallin legdrágább étterme! A 3 napra adott pénz felét, harmadát el is költöttük egy ebédre. De legalább annyit ettünk, hogy újabb három napig – talán – kibírtuk. Az ebédre talán ennyi elég is. Ja még talán annyit hozzáfűznék, hogy majdnem Zsolti kajáját is megettem. Az ebéd után egy könnyed kis sétára indultunk Tallin belvárosában. Eközben én Szilcsivel veszekedtem a piszkos pénzügyekről. Persze nekem volt igazam. Ezt később az öklöm segítségével is bebizonyítottam. Szóval sétáltunk és közben olyan hideg volt, hogy taknyunk-nyálunk együvé folyt. Ez a hely a tolmácsunk szája volt. Ha-ha-ha. A séta után visszaugrottunk a szállásba a ruhákért, aztán koncert. A koncert egy szép teremben volt a városházán. A koncert jól sikerült, talán a második legjobb volt ezen a turnén. A koncert után sokan gratuláltak is nekünk, énekeltünk is egy kultúrembernek, akinek Soma szerint nem is tetszett a koncert. Nekem egy karvezetős lány gratulált, akinek angolul nyögdécseltem. Eközben a többiek megmászták a városháza tornyát, de állítólag olyan fárasztó volt, hogy még most másnap este is reszket a lábuk. Nyeglék, na mindegy! Ezután elmentünk egy ír kocsmába ahol nem volt hely, úgyhogy átmentünk egy tökre sznob helyre, egy sznob társasággal. Végül elzabáltuk a pénzünk másik felét egy kínai étteremben. A kaja után Gabesszal és Zsoltival visszamentünk az ír kocsmába. Fantasztikus volt Mudrával, a lett tevével táncolni. Persze ezt Vahur az ész barátnője jó szemmel nézte, mert vettem neki egy sört, ezért meg is adtuk egymásnak a címünket. A teremben ész népzene szólt 2-3 harmónikással és hegedüssel. Kb éjfélkor elment az áram és csak a teremben lévő kandalló világított. A hangulat a tetőfokára hágott, már csak négyen táncoltunk: Vahur, Mudra, Gabesz és én. Gabesszal megpróbáltunk magyar motívumokat is bevinni a táncunkba. Sikerrel. Mudra úgy hajladozott karjaiban, mint egy orosz rózsaszál. Még mindig magam előtt látom hájas arcát, melyen egy szépségpötty az ajka alatt volt, az állán egy másik, egy pedig a homloka közepén. Zsolti behatására 2 óra körül hazamentünk a szállásra. Mint az urak, Taxival.

IX. ének

1995. március 17. péntek

Reggel arra ébredtünk, hogy megfagyunk. Nem akartunk hinni a saját érzékszerveinknek. 5 pokróc volt rajtunk és így is hideg volt. Pedig a pokrócok olyan nehezek voltak, hogy moccanni is alig lehetett alattuk. Zsoltiék kicsit másnaposak voltak az esti mulatástól, de a reggeli reménye minden fáradtságot feledtetett, így aztán összekaptuk magunkat és az életveszélyes lifttel lezuhantunk a földszintre.

Az elegáns kis étkezdében udvarias kiszolgálás várt minket. Már a liftben tudtuk, hogy tojás lesz. Senki nem volt sehol, akit személyzetnek lehetett volna tartani, így leültünk egy asztalhoz. Aztán végre egy nő elődugta a képét a színfalak mögül, és miután elkobozta Zsolti „beszállókártyáját” újra eltűnt. Mikor már mindannyian ott toporogtunk a pultnál bőszen lobogtatva az igazoló lapocskáinkat, kijött és véletlenszerűen a nép közé szórt 3 teát. Mi boldogan vetettük magunkat a hatalmas kegy gyümölcsére, amiben részesültünk. Lelkesedésünkön felbuzdulva aztán a kisasszony még arra is elszánta magát, hogy egy sonkás-rántottás-konzervborsós tállal is előhozakodjon. A reggeli tehát ebből állt. A tojás sótlan, a sonka baromi sós, a borsó pedig jéghideg volt. A teavíz annyira bűdös volt, hogy Zsoltit csak erőszakkal sikerült rávennünk arra, hogy magába öntse.

A fejedelmi reggeli után indultunk Tartuba. A szobában direkt hót nagy rendetlenséget hagytunk. Zsoltiról készült egy kép az erkélyes amint épp a térdig érő korláton lovagol 8 emelet magasságában. Tartu felé a sztráda borzasztó hepehupás volt. Illetve nem is volt sztráda csak valami útféle. Megálltunk egy malomnál ahol ittunk teát és kakaót, felmásztunk az ötödik emeletre és rádöbbszünk, hogy tegnapi koncert után felmásztunk a városháza tornyába is. Erre azért jöttünk rá, mert a combjaink betonoszlopokká váltak. Tartuba érve első utunk a szállásra vezetett. Ez egy házgyári 4 szintes panelház volt szobakonyhás lakásokkal szállodának kialakítva. 2 ágyas szobák voltak. Gabesz-Szili, Laci-Zsolti, Tibi-én volt az elosztás. Olga és Gyula külön szobákba mentek. (Valakire nagyon hasonlít

ez az Olga, csak nem jöttem rá, hogy kire.) A szállás azért jóval királyabb volt, mint a tallini, már csak azért is, mert az ablakok szigetelőszalaggal körbe voltak ragasztva, és egy extra elektromos fűtőberendezés is tartalmául szolgált a szobának. Gabeszéknek még TV-jük is volt, amit Szilárd rögtön elkezdett bazírgálni, de itt sem sikerült adást varázsolnia a képernyőre. Tibi beült a budira szarni és bevitte magával az elektromos radiátort is. Laci ezt nem akarta elhinni, mert neki elektromos radiátor nélkül is érte a térde a WC ajtót belülről és mikor kitörölte a fenekét sikerült is lefejelnie azt. De Tibi jól elbabusgatta a fűtőtestet szarás közben.

Aztán elmentünk várost nézni. Első utunk a rejtélyes Hurka utca 19 szám alá vitt. Már mikor befordultunk az utcába tudta mindenki, hogy baj lesz. Benne volt a levegőben. A társaság hirtelen elcsendesedett, Gabesz óvatosságból meglazította lézerpisztolyának tokját, az utca feltűnően kihalt volt. Megálltunk a 18-as szám előtt és Olgát, mint a kémelhárítás mindenre kiképzett vezetőjét beküldtük a lakatlannak látszó házba. Csak akkor derült ki, hogy csapda, mikor Olga már bent volt és számára nem volt többé visszaút. Kétségbeesésünkben tüzet nyitottunk a házra, ahonnan titokzatos erők viszonozták lövéseinket. Az egyik páncélöklő lövedék eltalálta a mikrobuszt, ami kigyulladt és nekünk ki kellett menekülnünk belőle. Laci rendesen megégett és azóta egyfolytában tüzel. Végül is sikerült egy túszt szereznünk és a mentőhelikopterrel kijutnunk a Hurka utcából. A túszeről kiderült, hogy Berecz Andrea, az énekkar első énekkari titkára. Ennél nagyobb meglepetés nem is érhetett volna minket.

A városnézés során megtekintettük azt a templomot amit titkosszolgálatos munkatársaink lőttek szét tavalyelőtt. Elég romos állapotban volt, de fantasztikusan nézett ki. A városnézés közben megnéztük a nagy „húgy folyót” is, ami nevét feltehetőleg színéről kapta. Aztán visszatértünk a szállásra. És megpróbáltunk próbálni, de ezt hamar abbahagytuk szabotázs miatt: Tibi, Laci.

A koncert a városházán volt, ami elég egy picica kis hely volt, és mikor megérkeztünk az öltözőnkbe természetesen tárgyalak. A műsor úgy alakult, hogy sok beszéd után néhány szavalat jött, és végezetül mi. Felhívták a figyelmünket a sarokban álló órára, ami negyedóránként bim-bammozott valamit meghatározhatatlan hangnemben. Azt mondták, úgy időzítsünk, hogy lehetőleg ne szám közbe essen az órazene. Másik határozott óhajuk volt, hogy a végén énekeljük el közösen a szózatot és ebbe mi segítünk bele. OK. Mi meg rendesen meghúztuk a műsort. Még mit nem... Azért a kevéske pénzért. Az öltözőbe megint túl jó hangulat uralkodott, Gabesz fingott és telefonált, interjút készített és megint fingott, szóval elemében volt. Aztán valahogyan bekerültünk a közönség elé. Nekem magyarul kellett konferálnom, amit Kati kétszer olyan hosszan fordított észtre. Úgy vettem észre, hogy az észtet is úgy tör, mint a magyart. Sajnos tökre untuk a koncertet, úgyhogy olyan 50%-ot nyújtottunk, de az Alkony nagyon jó volt. Az Elizába azt vettem észre, hogy tiszta volt. Csodálkoztam. És befejezésül a várva várt ráadásszám: a Szózat. Zsolti kezdettől fogva attól rettegett, hogy a nép nem fogja velünk énekelni. Ez természetesen így is történt. Még az volt a szerencse, hogy legalább felálltak, így az első sorban állókon kívül mással nem kellett szembenéznünk. Egy szólamba akartuk énekelni, de Laci kapásból kontratenorba kezdte, aztán Szilárd a „bölcőd az...” szövegrésznél szépen ügyesen beletercelt, úgyhogy éppen csak végigment röhögés nélkül. Mindenestre megtettük a tőlünk telhetőt.

Aztán fogadás volt egy másik helyen, ahol rengeteg diplomata gyűlt megint csak össze. Laci 3 fiúval is tüzelt, mi meg folyton menekültünk. Volt a társaságban egy Jeti, Szibériából, volt egy KGB ügynök, egy kosárlabdázó, ott volt Tompafej és Charles Bronson is, aki séles jókedvében egy nagyapjától tanult énekes pohárköszöntőt is mondott. Illetve énekelt. Később Szilárd tanította népdalra a magyarul tanuló észt leányok egy csoportját, akik elég muzikálisak voltak ahhoz, hogy tritónusszal arrébb énekeljék Szilárd után a dallamot. Aztán tök nehezen de azért sikerült elszabadulnunk. Visszaérve a szállóba még elpróbáltuk a másnapi templomi műsort, azután felmentünk Zsoltiékhoz ACID bulira. Ebből az lett, hogy beszélgettünk 4-ig a Dolgokról, összetoltuk a szobában fellelhető mindkét ágyat és Szilárd kivételével belefeküdtünk. Öten aludtunk két ágyban. Tibi feküdt a lyukon.

X. ének

1995. március 18. szombat

Ez a nap már sokkal jobban indult, mint az előző. Svédasztalos reggeli volt és még sütit is lehetett hozzá választani. Aztán Csúcs úrral egyetemben bekucorodtunk a mikrobuszba és Tallin felé vettük az irányt. Hátul megint négyen ültünk: Zsolti, Tibi, Gabesz, Soma. Végig aludtunk, bár annyira kényelmetlen volt a helyzet, hogy leírhatatlan. Tallinba érve a felnőttek vásároltak, Gabesz pedig bemutatót tartott a „hogyan tegyük tönkre Szilárd öngyújtóját” című programjából. Mint később kiderült, ez az egész azért történt, mert Gabesz éles szemével kiszúrta két antialkoholista kémeket, akik a buszunk körül ólálkodtak és az egyiket a „tűzijátékkal” a másikat pedig a „gázrobbanással” tette ártalmatlanná. Ezek a kis csinos trükkök valóban profizmust sejtetnek.

Aztán végre eljött az istentisztelet ideje. Még a buszban elénekeltük a két egyházi számot, aztán bementünk a dómba, fel a karzatra és mikor nekikezdtünk volna a hangzáspróbának, tudtukra adták, hogy a szertartás egy kis oldalkápolnában lesz. Jó. Azért jó, mert ott is volt karzat, így az eredeti tervnek megfelelően énekelhettünk. És akkor.. megjelent Krisztina. Talán nem kell hosszan ecsetelnem, hogy Laciban hogyan fel újra a tegnapelőtti szenvedély. (Krisztina volt ugyanis az, akivel Laci a tallini koncert után megismerkedett.) A misén való közreműködésünk megint nagyon jó hangulatban zajlott. A nép énekeit nyomtuk rendesen, egyszer még Laci is megcsendítette érces baritonját a hívek nagy örömeire. Gabesz meg leejtette a karzatról a betétlapot az énekeskönyvből. Az úrvacsoránál Charles Bronson rendesen nyakalta a bort. A pap meg jól beszélt, jó hosszan. Aztán egy kis süti várt minket a könyvtárban, de a rengeteg pohárköszöntő teljesen elvette az időt. Alig tudtunk enni. Még nekünk is kellett magunkról beszélni. A pap meghívott minket Svédországba.

Aztán meg sietnünk kellett rendesen, hogy elkapjuk a hajónkat. Laci a könyvtár előtt csókkal búcsúzott Krisztinától. Ennek a témának nagy sikere volt a buszban. A hajó tök ugyanaz volt, mint idefelé jövet. Szilárd rábukott az automatájára, mi meg amíg bírtuk kint töltöttük az időnket a fedélzeten. Tibi Gyulával beszélgetett, Sándor meg Olgával a fülkében maradt. Laci végig aludta az utat. A szél erősödött és gyengült, Szilárd nyert és veszített. A hajónk sokkal jobban dobálózott, mint idefelé jövet.

Hazaérve kilöktük Sanyit, aztán minket, Olgát meg elbúcsúztattuk. Integettünk az elkanyarodó mikrobusz után. Feljöttünk a Fenno 6. emeletére és Tibinek ekkor eszébe jutott, hogy a vacsoránk a busz sofőrülése alatt hagyódott. Végre valami izgalom! Tibivel elrohantunk az intézethez, hátha Gyula odamegy a busszal. De nem. Aztán felhívtuk Gyula feleségét telefonon, és visszafelé úton találkoztunk is Gyulával, aki elhozta a vacsit a Fennoba.

Gabesz ismét bevetette szakácművészetét és ha jól nem is laktunk vele, azért nagyon kellemes volt ismét spagettit enni. Gyulának készítettünk egy csodálatos életmentő oklevelet, aminek piszkozata itt szerepel:

ÉLETMENTŐ DÍSZOKLEVÉL

GYULÁNAK

*A legjobb sofőrnek, vásárlási tanácsadónak, viccmesélőnek, zenei szakértőnek,
aki 1995. március 18-án este megmentette a Banchieri Énekegyüttes életét
1 kg spagetti tésztával.*

Nevét generációkon át őrizni fogjuk!

Bizton állíthatom, hogy remekül sikerült. Az est hátralévő részét kellemes horrorfilm nézéssel töltöttük. Én Gabeszel, aki a legkitartóbbnak bizonyult hajnal 2-ig fenn voltunk. Én írtam a naplót, ő meg vidáman pöfékelt.

XI. ének

1995. március 19. vasárnap

Ma reggel bizony nehezen ment az ébredés, de valahogy túlestünk rajta. Szilárd addigra már megint leszaunázta magát. Így mi öten nélküle voltunk kénytelenek ezt a hagyományt ápolni, még utoljára itt, Helsinkiben. A mai nap nagy nap a kis csapat életében, ugyanis ma délután 16.55-kor indul vissza a gépünk Magyarhonba.

A szupertitkos küldetés tagjai - természetesen álnéven:

Leányvári László, Nagy Gábor, Nagyváti Zsolt, Rohály Tibor, Szabó Soma, Szilágyi Szilárd

1995. március 9. csütörtök	16.06	érkezés Helsinkibe
1995. március 10. péntek	19.00	koncert – Vantaa
1995. március 11. szombat	15.00	koncert – Finnországi Magyarok Egyesülete
1995. március 12. vasárnap	14.00	koncert – Lämpälää
1995. március 13. hétfő		szabadnap Helsinkiben
1995. március 14. kedd	15.00	koncert – Karjaa (Svéd Népfösikola)
1995. március 15. szerda	17.30	koncert – Turku (Magyar Nap)
1995. március 16. csütörtök	18.00	koncert – Tallin
1995. március 17. péntek	17.30	koncert – Tartu
1995. március 18. szombat	13.00	koncert – Tallin (magyar nyelvű istentisztelet)
1995. március 19. vasárnap	16.55	indulás Budapestre

ÉGE

